

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 8

Den 19 Febr.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

45 årg.

1928.

Löftets uppfyllelse.

Apg. 2: 1—13.

å vi fira pingst, till minne av Andens utgjutande över lärjungarna, har våren gjort sitt inträde i vårt nordliga land. Då bruka fåglarna sjunga så vackert i skog och lund och barnen fröjdas av hela sitt hjärta, att den sköna våren har kommit med sina härliga fröjder. Aldrig är väl barnahjärtat så glatt som om våren, när blommorna dofta och man fritt kan få ströva omkring i skog och mark.

Men man kan också fira högtid, då snön ligger bländvit över fälten och kylan är så stark att det smäller i knutarna. Du minns, hur kallt det var i julas men hur glatt och trevligt var det icke ändå, då du med syskon och kamrater under stormande jubel dansade omkring julgranen.

Mitt i vinterns kalla tid, då snötäcket gnistrar som pärlor och juveler i solen, kan man glädjas och fröjdas över Guds stora gåvor, som han skänker sina barn. När Gud skänker sitt folk någon härlig gåva blir det glädje och jubel i hjärtat.

Så blev det, när Anden utgjöts över den längtande och bedjande för-

samlingen i Jerusalem. Jesus hade befallt sina lärjungar, som han lämnade på Oljeberget, då han for upp till sin Fader, att de skulle stanna kvar i Jerusalem, tills de blivit beklädda med kraft av höjden. De lydte sin Mästare och stannade där. Under väntansdagarna voro de endräftiga i bön, och därigenom bereddes deras hjärtan att mottaga den utlovade Hugsvalaren.

Under det att de bådo hördes ett dån såsom om en våldsamt storm farit fram, och det uppfyllde hela huset, där de sutto. Sedan visade sig tungor såsom av eld och satte sig på var och en av lärjungarna.

Nu gick löftet i uppfyllelse. Det stora undret hade skett. Anden hade fallit över dem. Den värmde och renade deras hjärtan. Den skänkte dem kraft och frimodighet. De voro nu icke längre rädda och försagda. Med stor frimodighet talade de om Guds dråpliga verk till det församlade folket. Och de hade fått gåvan att tala främmande tungomål.

lingarna i Jerusalem fingo höra evangelium predikas på sitt eget språk.

Jesu första lärjungar behövde kraft av höjden. Det är denna kraft vi alla behöva, kraft att segra över våra frestelser, kraft att med frimodighet vittna om vår frälsare. Vi behöva Guds Andes eld i våra hjärtan, om vi skola bliva dugliga redskap i hans tjänst.

Denna Andens eld skall också rena våra hjärtan från synd och orättfärdighet. Först då vårt hjärta är renat från synd kunna vi bliva till välsignelse för andra.

Det är mycket, som här på jorden kan förena människor med varandra. Men det som förenar Guds folk är Andens gemenskap. I denna gemenskap växer sig friden och kärleken allt starkare och därigenom bliva vi allt skickligare att tjäna Jesus.

Därför må vi av hjärtat bedja: Giv oss Din helige ande, så att vi fastän små och ringa kunna tjäna dig.

A. Walder.

Hemmet i skogsbrynet.

(Forts. fr. nr 7.)

"O, det är pappa", utbrast Gerda. "Tack, gode Gud!"

Strax därpå inträdde skogsvaktaren. Han låste dörren efter sig och sade sedan som svar på de innevarandes frågande blickar:

"Det var så mycket folk där borta, så alla kunde inte få biljetter, och då tyckte jag, vi fingo vara glada, om en härifrån fick höra föredraget, och så gick jag hem. Och väl var det", tillade han lägre med en blick mot dörren. "Jag förstår, att ni blivit uppskrämda. Det står en stackars trasig man därute, som ber om mat. Tag du Pilo med in i vardagsrummet, Gerda, så ska jag ta in karlen i köket och ge honom litet kaffe."

Gerda gjorde, som hon blev tillsagd, och fröken Haage gick upp till sitt rum.

Men skogsvaktaren öppnade dörren och släppte in en stackars trasig och frusen varelse.

"Sätt er där på stolen, så ska jag tända eld i spisen och koka litet kaffe. Det kommer nog att göra gott."

Medan skogsvaktaren sysslade med kaffekokningen och plockade fram smör och bröd, kastade han emellanåt en blick på främlingen. Denne var en tämligen ung man med ett något förvildat utseende.

"Är ni arbetslös?" frågade herr Ek.

"Ja." Svaret kom kort och förtyvlat.

"Söker ni arbete här ute på landet?"

"Nej, jag tänkte mig till N. Men man behöver pengar, mat och natt-härbärge under tiden. — Jag har tiggat mig fram. — Ibland får man något, ibland ej. — Nu var jag så trött och förbi, så jag ville inte gå ett steg längre. Jag ville in här, till varje pris."

"Var så god nu", sade herr Ek och slog upp en rykande varm kopp.

Medan den unge mannen åt, gick skogvaktaren bort till en byrå, som stod i ett hörn av köket, och kom snart tillbaka med ett par varma, hemstickade yllestrumpor.

"Tag de här", sade han. "Jag tänker, de kunna behövas. Och här", han letade i sin portmonnä, "är respengar till N."

Främlingen stirrade häpen på honom, men så lyste hans ansikte upp.

"De ä inte ofta, man träffar på en så'n vänlighet."

"Den, som kan, ska väl försöka hjälpa en olycklig medmänniska", sade herr Ek och serverade påtår. "Men ledsamt nog kan vi inte bjuda på natthärbärge. Det finns emellertid en stor bondgård inte långt härifrån, där det bor snälla människor. De ha en liten kammare, där de brukar låta dem få ligga, som be om tak över huvudet."

"Tack, då." Den unge mannen steg upp och räckte med en nästan varm glans i blicken handen till herr Ek.

Denne följde med ut på trappan och pekade ut vägen till bondgården.

"Hälsa från skogvaktare Ek, så går det säkert bra. Och nu farväl. Med Guds hjälp hoppas jag, att ni ska få en plats."

Främlingen avlägsnade sig, och herr Ek gick in igen.

Men den kvällen glömde man icke i Fridhem att även innesluta den staccars unge mannen i aftonbönen.

En eftermiddag i början av december satt Gerda uppe i gavelrummet och arbetade på julklappar åt mamma och pappa. En penntorkare till pappa var just avslutad, och nu höll hon på att virka en dammhandduk till mamma. Tant Elvira hade gått ned till stationen med ett brev, men Gerda hade fått löfte att sitta däruppe.

Gerda satt och tänkte på att det nu endast var tre dagar kvar, tills tant skulle resa. Så tomt det skulle bli efter henne.

"Gerda!" ropade fru Ek där nerifrån.

Gerda skyndade sig att gömma undan julklapparna och gick så och öppnade dörren.

"Ja, mamma."

"Jag börjar nästan bli orolig för fröken Haage", sade fru Ek nere i trappan. "Hon lovade, hon skulle vara hemma till kaffet klockan fem, och nu är klockan redan halv sex. Om far vore hemma, kunde han gå ut och se efter henne, men nu får nog du, Gerda, göra det i stället."

Gerda sprang nedför trappan och tog på sig ytterkläderna.

"Tag sparkstöttingen och åk ned till stationen men kom tillbaka, så fort du kan. Jag måste vara hemma och öppna, ifall fröken Haage skulle komma."

Ute blåste det kallt, och snöflingor började virvla omkring i luften.

Gerda, som väl kände till vägen, var snart framme. Men tant Elvira syntes ej till. En stationskarl, som Gerda frågade, sade, att han sett fröken Haage lägga ett brev i brevlådan, men vart hon sedan tagit vägen, visste han ej.

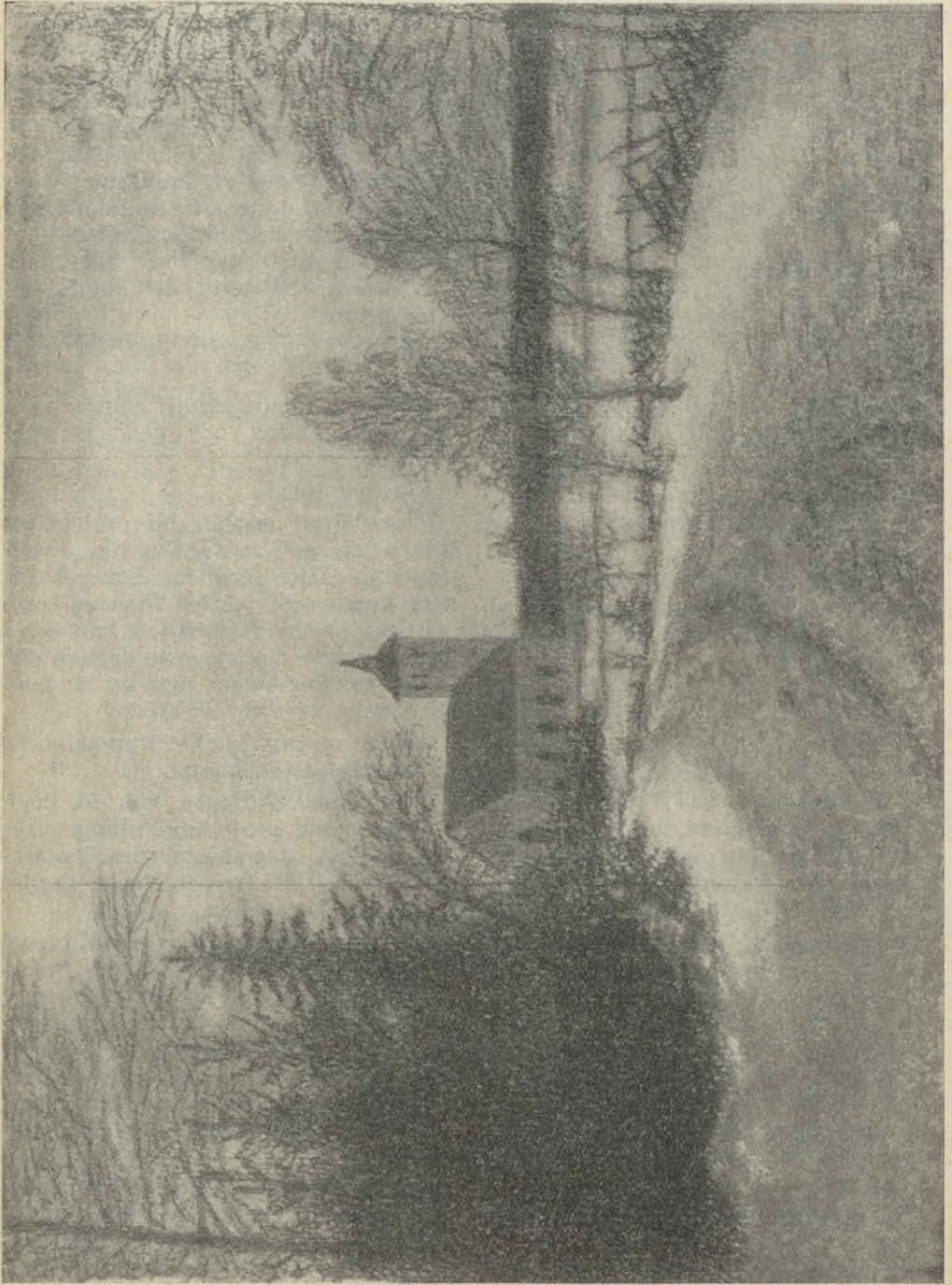
Fort "sparkade" Gerda hemåt igen.

"Mamma!" ropade hon redan i dörren. "Har tant kommit än?"

"Jaså, du träffade henne inte", sade fru Ek bekymrad. "Nej, hem har hon inte kommit."

(Forts.)

Barnavännen

"I morgon är sabbat".

"I morgon är sabbat."

"I morgon är sabbat, den heliga vilan,
det ringer i tornet, och veckan är slut,
i morgon är sabbat, och ryggar, som böjdes
och ivriga händerna vila nu ut.

I morgon är sabbat! Se hemmet är färdigt,
där känns det, som stode vi inför en fest.
Vi ordna, vi pryda det vackert till helgen,
det är som vi vänta en kärkommen gäst.

I morgon är sabbat! Min själ är du redo
att lyssna helt stilla på Herren din Gud?

I morgon är sabbat, den heliga vilan,
hör klockornas kallande, manande ljud!

ELLA.

Lilla Elvis kärleksgärning.

Det var andra söndagen på det nya året. Lilla Elvi gick sakta framåt den snöhöljda vägen. Rätt som hon gick, mötte hon en kvinna, som hon kände.

"Vet du hur det är med Eira? Hon lär vara mycket sjuk", sade kvinnan.

"Det har jag inte hört", sade Elvi.

Under det hon gick vägen framåt, upprepade hon sedan gång på gång några ord av det bibelspråk, hon nyss läst i söndagsskolan: "Jag var sjuk, och I besökt mig". "Jesus vill ju att vi ska besöka sjuka. Jag ska gå till Eira med detsamma", tänkte Elvi.

Om några minuter var hon vid stigen, som ledde till den lilla stugan, där Eira och hennes mor bodde.

När Elvi kom fram till stugan, stannade hon på förstugubron några minuter. Där var så tyst och underligt, tyckte hon. Och när hon kom in i rummet, där Eira låg, och fick se hur

sjuk denna var, kröpo tårarna fram i hennes ögon.

Hon stod en stund vid sängen, och sedan skyndade hon ut.

Under det hon gick mot hemmet, rullade den ena tåren efter den andra utför hennes kinder, och när hon kom hem, undrade far och mor vad som hänt.

Och så berättade hon om sitt besök hos Eira.

Far tog Elvi i sitt knä och smekte henne. Hon satt en stund tyst och såg in i brasan.

"Pappa", sade hon plötsligt och strök med handen över fars kind.

"Vad är det?" sade far.

"Pappa, ska inte doktorn komma till Eira?"

"Jag vet inte", sade far sakta.

"Varför ska han inte det? Du vet ju hur fort jag blev bra, sen doktorn hade varit hos mig", sade Elvi.

"I morgon är sabbat"

"Eiras mor har nog inte råd att hämta doktorn", svarade far.

"Vad menar du med det, pappa?" sade Elvi.

"Det kostar mycket pengar", sade far.

Elvi såg åter in i brasan och satt tyst några minuter, sen gled hon ner ur fars knä och gick in i sin lilla kammar.

Om en stund kom hon tillbaka med sin sparbössa i handen. Hon tog en stol och ställde den framför brasan, och så skakade hon pengarna ur sparbössan. Sen lade hon slantarna i en rad. Det var sju enkronor. Hon hade fått alla pengarna på sin födelsedag, annandag jul. Några släktingar, som då voro på besök i Elvis hem, hade kommit överens att ge henne lika många kronor, som hon den dagen fyllde år.

Elvi tog nu den blankaste kronan och höll upp den framför brasan. Den glänste så vackert, tyckte hon.

Så smög hon sig intill mor.

"Mamma, tror du att doktorn kommer till Eira, om han finge denna?" sade hon.

Mor log stilla.

"Det gjorde han nog inte", sade hon.

Elvi gick tillbaka till stolen, där pengarna lågo, och letade reda på en krona till, som var närapå lika blank som den hon förut höll i handen.

"Men om doktorn finge bägge de här pengarna, då kommer han väl?" sade hon ivrigt och såg än på far, än på mor.

"Nej, han ville nog ha mer", sade far.

Det kom tårar i Elvis ögon, och hon stod några minuter och såg mot golvet.

Sen lade hon alla sju enkronorna i sin ena hand.

"Doktorn får allihop pengarna, bara han kommer och gör Eira bra", sade hon och räckte handen mot far.

Då kom det tårar i både fars och mors ögon, och en stund senare var far på väg till Eira.

"Flickan är mycket sjuk", sade han, när han kom tillbaka, och brådskande spände för släden och for till staden för att hämta doktorn.

När denne kom till Eiras hem och fick se den sjuka, skakade han betänksamt på huvudet.

"Ni har dröjt väl länge med att söka läkare. Det är ovisst om hon kan bli frisk igen", sade han.

Dagen efteråt gick Elvi åter till Eira.

Mot förmodan var denna nu något bättre, och när Elvi kom fram till sängen, slog Eira upp ögonen och såg på henne.

Elvi hade med sig en flaska saft, och hon satte sig vid sängen och gav Eira en tesked då och då.

Dag efter dag upprepade hon sina besök hos Eira, och hon gladdes över att se att Eira blev bättre mellan varje gång.

Och när Eira om några veckor fyllde sex år, var hon alldeles frisk.

Och Elvi och hon hade så mycket trevligt tillsammans, och de kommo överens om att söndagen därpå skulle också Eira börja i söndagsskolan.

Gottfrid Wagnér.

Skärbäcks söndagsskola.

Skärbäcks missionsförenings söndagsskola presenteras härmed för "Barnavännens" läsare.

Skärbäck är en by belägen vid den idylliska sjön Örken i småländska höglandet.

Där har varit fri kristlig verksam-

Skärbäcks söndagsskola.

het sedan närmare ett 50-tal år tillbaka, vari även innefattas söndagsskola.

Banbrytarna ha gått undan och andra ha gått in i deras arbete. Må Gud

ge oss, som stå mitt uppe i verksamheten, nåd att troget förvalta det arv dessa lämnat efter sig.

Till alla som nås av "Barnvännen" sända vi vår varma hälsning genom
Eric Stern.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 26 febr.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Lydnadens lön. Dan. 1:3—20.

Minnesvers: Säll är den man som icke vandrar i de ogudaktigas råd. Allt vad han gör, det lyckas väl. Ps. 1:1a, 3b.

MELLANAVDELNINGEN.

Lärjungarna i verksamhet. Apg. 3:1—10.
Minnesvers: Sade jag dig icke, att om du

trodde, skulle du få se Guds härlighet. Joh. 11:40.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Lots val. 1 Mos. 13:5—13, 19:23—25.
Minnesvers: Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och somliga hava låtit sig så drivas därav, att de hava villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig många kval. 1 Tim. 6:10.

Du och jag . . .

Sör våra minsta.

Du och jag i öppet fönster sitta,
du är tyst och stilla, kan jag tro,
om mot takets list vi riktigt titta,
få vi lära se'n att bygga bo.

Fram och åter efter mera, mera!
Väggen växer, blir en präktig mur,
flera strån och ännu litet lera
och den trotsar både ur och skur.

Bygga bo som murarmästar Svåla:
strå och lera, friska, raska tag!
Vingarna, de fina, långa, smala,
ut i luften göra djärva slag.

Mjuk är bädden, som se'n reds därinne,
och där ligga snart små, söta ägg.
Murarmästarns med förnöjsamt sinne
få nu vila inom egen vägg.

ELLA.